

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Wiceprezes SA:	Jacek Gołaczyński (spr.)
Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2016 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **K. C.**

przeciwko: **(...) s.r.o. w B.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 25 stycznia 2016 r., sygn. akt X GC 455/14

w przedmiocie odrzucenia pozwu

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu oddalić.

(...)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2016r., Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział X Gospodarczy odrzucił pozew K. C. przeciwko (...) s.r.o. w B. o zapłatę. Należy mieć na uwadze,

iż w rozpoznawanej sprawie bezspornym było, iż w okresie objętym żądaniem pozwu strony nie zawarły po wygaśnięciu Terms Agreements 2011/2012 po dniu 26.02.2012r., powód nie podpisał Terms Agreements 2012/2013. Jednocześnie strony w okresie objętym żądaniem pozwu łączyły ogólne Warunki Zakupu z dnia 15.04.2010r. Zgodnie z postanowieniami art. 2.1 Warunków Zakupu, niniejsze

Warunki stanowiły część każdego zapytania T. skierowanego do Dostawcy lub potencjalnego Dostawcy z prośbą o ofertę cenową, a także każdego zamówienia

i każdej umowy. Każda oferta cenowa i każde przyjęcie zamówienia przez Dostawcę oznacza bezwarunkowe przyjęcie niniejszych Warunków. Niniejsze Warunki są nadrzędne wobec, zastępują i wyłączają wszelkie niespójne warunki zawarte lub wspomniane w Ofercie Cenowej, przyjęciu Zamówienia, korespondencji lub w innych dokumentach. Żadne uzupełnienia, zmiany lub wyłączenie niniejszych Warunków

lub któregokolwiek z nich nie będą wiążące dla T., jeśli nie zostaną potwierdzone wyraźnie i szczególnie przez Dyrektora na piśmie. Art. 1 Warunków Zakupu stanowił, że Umowa oznacza każdy stosunek umowny dotyczący dostawy towarów do T. przez Dostawcę, m.in. porozumienie, zgodnie z którym spółka (...) może składać okresowo Zamówienia, w zależności od jej wymogów. Z powyższego wynika, iż pomimo nie podpisania przez powoda Terms Agreements 2012/2013, w roku 2012

i 2013 współpraca gospodarcza stron odbywała się na zasadach zawartych w Warunkach Zakupu z dnia 15.10.2010r.

Zgodnie z art. 24.7 Warunków Zakupu z dnia 15.10.2010r. wszystkie umowy i niniejsze Warunki podlegają i będą interpretowane zgodnie z prawami Słowacji. Strony zgadzają się podlegać wyłącznej właściwości sądów słowackich.

Z powyższego wynika, iż całość współpracy stron w okresie objętym pozwem regulowana była Warunkami Zakupu, a zawarta w art. 24.7 Warunków Zakupu klauzula jurysdykcyjna odnosiła się nie tylko do tych Warunków, ale dotyczyła wszystkich zawartych przez strony umów.

Z powyższego wynika zdaniem Sądu I Instancji, że ocena wzajemnych relacji stron w okresie od 01.03.2012r. do końca 2013r. winna być dokonywana na podstawie postanowień Warunków Zakupu, również w zakresie zastosowanych przez pozwaną wobec powoda rabatów PI-6 (25.11.2012r.), PI i 2 (20.05.2013r.), z tytułu wsparcia promocyjnego zgodnie z Terms agreement. Tym bardziej, iż ze stanowiska strony pozwanej wynika, że zastosowała te rabaty przy akceptacji powoda (choćby nawet te umowy lub umowy nie miały charakteru pisemnego). Oczywiście jest to kwestia sporna wymagająca przeprowadzenia postępowania dowodowego, jednakże ocena tych okoliczności i tak będzie musiała odnosić się do postanowień wiążących strony Warunków Zakupu z dnia 15.10.2010r. (lub umów ustnych jak wskazuje strona pozwana) pod kątem wykonania lub nienależytego wykonania ich postanowień przez strony, w tym przez pozwaną w związku z naliczeniem powodowi powyższych rabatów. Zgodnie zaś z art. 24.7 Warunków Zakupu z dnia 15.10.2010r. wszystkie umowy i niniejsze Warunki podlegają i będą interpretowane zgodnie z prawami Słowacji. Strony zgodziły się podlegać w tym zakresie wyłącznej właściwości sądów słowackich.

W ocenie Sądu powyższa klauzula jurysdykcyjna podlegała ocenie według postanowień rozp. Bruksela I nr 44/2001 z 22.12.2000 r., a nie jak w odpowiedzi na pozew zarzucała pozwana, postanowień rozp. Bruksela I bis nr 1215/2012 z 12.12.2012r., albowiem pozew w sprawie wniesiony został przed dniem 10.01.2015r., a zgodnie z art. 66 rozp. Bruksela I bis jego przepisy mają zastosowanie wyłącznie do postępowań sądowych wszczętych w dniu 10.01.2015r. lub po tej dacie.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 rozp. Bruksela I jeżeli strony, z których przynajmniej jedna ma miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego, uzgodniły, że Sąd lub sądy Państwa Członkowskiego powinny rozstrzygać spór już wynikły

albo spór przyszedłszy mogący wynikać z określonego stosunku prawnego, to Sąd lub sądy tego Państwa Członkowskiego mają jurysdykcję. Sąd lub sądy tego Państwa Członkowskiego mają jurysdykcję wyłączną, o ile strony nie uzgodniły czego innego.

Powód swoje roszczenie w pozwie wywodzi z deliktu nieuczciwej konkurencji z

art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k., polegającego na utrudnianiu mu przez pozwaną dostępu do rynku poprzez pobranie trzech wymienionych w pozwie opłat, które zdaniem powoda stanowiły inne niż marża handlowa opłaty za przyjęcie jego towarów do sprzedaży przez stronę pozwaną. Należy mieć na uwadze, iż do pobrania opłat określonych w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. konieczne jest zawarcie umowy, na mocy której dostawca zobowiązuje się do uiszczenia opłaty. Co istotne powód twierdzi,

iż wynagrodzenie jakie pobrała od niego pozwana podlega zwrotowi, jako korzyści uzyskane przez pozwaną, a czynności pozwanej, za które powód jej zapłacił były pozorne i nie zostały w rzeczywistości wykonane na jego rzecz i w jego interesie.

Mając to wszystko na uwadze Sąd stwierdza, że roszczenia pozwu w niniejszej sprawie są roszczeniami deliktowymi, które powstały w związku z realizacją zawartej przez strony umowy - Warunków Zakupu, lub dodatkowych umów ustnych, jak podnosi strona pozwana. Należy zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, że gdyby w okresie od 01.03.2012r. i 2013r. strony nie obowiązywały postanowienia Warunków Zakupu z dnia 15.10.2010 r., to nie prowadziłyby w spornym okresie współpracy gospodarczej. Z tych względów należy przyjąć, iż objęty twierdzeniami pozwu czyn nieuczciwej konkurencji z art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. wynikał ze zdarzenia związanego z realizacją obowiązujących pomiędzy stronami w tym okresie Warunków Zakupu, w których art. 24.7 strony określiły wyłączną jurysdykcję sądów słowackich .

W konsekwencji istnienia umowy jurysdykcyjnej z art. 24.7 Warunków Zakupu z dnia 15.10.2010 r. i charakteru roszczenia objętego pozwem, Sąd uznał, że na podstawie art. 23 ust. 1 rozp. Bruksela I nr 44/2001 z dnia 22.12.2000 r. w zw. z art. 1099 § 1 k.p.c. pozew podlegał odrzuceniu z uwagi na brak jurysdykcji krajowej sądów polskich.

Nawet gdyby przyjąć, że strony w niniejszej sprawie nie zawarły w sposób skuteczny umowy jurysdykcyjnej przewidującej wyłączną jurysdykcję sądów słowackich, lub że umowa ta nie obejmowała roszczeń formułowanych w pozwie, to w niniejszej sprawie zachodzi brak jurysdykcji krajowej z uwagi na miejsce zdarzenia wywołującego szkodę (czynu nieuczciwej konkurencji). Dla oceny tej przesłanki istotne znaczenie miała ocena twierdzeń pozwu. Powód wskazuje, że kwota dochodzona pozwem stanowi wysokość korzyści, które w sposób bezpodstawny uzyskała pozwana w związku z dokonaniem przez nią czynu nieuczciwej konkurencji stypizowanego w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. Czyn ten polega na utrudnieniu innemu przedsiębiorcy dostępu do rynku poprzez pobieranie innych niż marża handlowa opłat za przyjęcie towaru do sprzedaży. To właśnie „utrudnienie” stanowi delikt nieuczciwej konkurencji stypizowany w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. W związku z tym

w pełni należy zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej, że powyższy czyn nieuczciwej konkurencji będący zdarzeniem wywołującym szkodę (jeśli zaistniał - zastrzeżenie pozwanej), polegał na utrudnieniu powodowi dostępu do rynku, na którym działa właśnie pozwana. Bez wątplenia jest to rynek umiejscowiony na Słowacji, a nie w Polsce. W konsekwencji w sprawie w zakresie jurysdykcji sądu polskiego nie mógł mieć zastosowania art. 5 pkt 3) rozp. Bruksela I.

Z uwagi to, że w niniejszej sprawie naruszenie stosunków konkurencyjnych miało postać utrudnienia dostępu do rynku, na którym działa pozwana, a jest to terytorium Słowacji, nie można przyjmować zastosowania przepisów prawa polskiego na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rzym II, a to w zw. z regulacją art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia.

Powód nie zgodził się z tym orzeczeniem i zaskarżył je w całości, zarzucając mu:

1. dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych tj. przyjęcia, że roszczenia deliktowe objęte pozwem z dnia 18 lipca 2014 r. powstały w związku z realizacją zawartej przez strony umowy - Warunków zakupu (Condition of purchase), w której strony zastrzegły wyłączną właściwość sądów słowackich, lub „dodatkowych umów ustnych”, podczas gdy pobranie spornych opłat, stanowiące delikt nieuczciwej konkurencji, zostało dokonane przez stronę pozwaną jednostronnie i nie znajdowało podstawy w żadnym stosunku umownym, w szczególności nie wynikały one z ww. Conditions

of purchase, w których w pkt 24.7 zawarta została przywoływana przez

Sąd I instancji umowa prorogacyjna, w związku z czym już z tej tylko przyczyny brak podstaw do przyjęcia, że roszczenia te zostały objęte umową prorogacyjną

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, zwanej dalej UZNK) poprzez niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że do pobrania opłat określonych w ww. przepisie konieczne jest zawarcie umowy, na mocy której dostawca zobowiązuje się do uiszczenia opłaty, podczas gdy zgodnie z powszechnie aprobowanym

w orzecznictwie stanowiskiem, popełnienie czynu nieuczciwej konkurencji uregulowanego w art. 15 ust. 1 pkt 4 UNZK może przejawiać się również

w samych czynnościach faktycznych polegających na pobieraniu tzw. opłat marketingowych lub promocyjnych, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych Sądu w zakresie związania roszczeń deliktowych objętych pozwem ze stosunkiem umownym,

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 65 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni treści umowy prorogacyjnej zawartej w pkt 24.7 w zw. z pkt 1 łączących strony Warunków zakupu (Conditions of purchase) z dnia 15 kwietnia 2010 r., polegającej na przyjęciu, że ewentualne ustne umowy mające być rzekomo podstawą naliczonych opłat są objęte klauzulą prorogacyjną (których zawarcia powód zaprzecza), podczas gdy umowa prorogacyjna nie dotyczy wszelkich ewentualnych umów pomiędzy stronami, ale ogranicza się wyłącznie do roszczeń kontraktowych wynikających z Warunków zakupu oraz zawartych pomiędzy stronami umów dostawy, w związku z czym nawet gdyby roszczenia deliktowe

objęte pozwem pozostawały w związku z ewentualnymi ustnymi umowami, nie byłyby objęte umową prorogacyjną

4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 65 k.c. poprzez dokonanie rozszerzającej, błędnej wykładni treści umowy prorogacyjnej zawartej

w pkt 24.7 w zw. z pkt 1 łączących strony Warunków zakupu (Conditions of purchase) z dnia 15 kwietnia 2010 r., polegającej na przyjęciu, że roszczenia deliktowe powoda formułowane na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4-5 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 4 UNZK mieszczą się w zakresie przedmiotowej umowy prorogacyjnej, co skutkowało niezasadnym odrzuceniem pozwu na podstawie art. 23 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.Urz.U.E.L 2001 Nr 12, str. 1, zwane dalej Rozporządzeniem Bruksela I) w zw. z art. 1099 k.p.c., podczas gdy prawidłowa wykładnia wspomnianej umowy prorogacyjnej prowadzi do wniosków przeciwnych, tj. do uznania, że umowa prorogacyjna nie dotyczy roszczeń deliktowych,

jako że ogranicza się wyłącznie do roszczeń kontraktowych wynikających

z Warunków zakupu oraz zawartych pomiędzy stronami umów dostawy,

nie obejmuje natomiast zobowiązań pozakontraktowych, w tym z tytułu dokonania czynów nieuczciwej konkurencji, w związku z czym, niezależnie od innych ww. przyczyn, nie znajdzie zastosowania do roszczeń dochodzonych przez powoda w niniejszym postępowaniu,

Jednocześnie w zakresie w jakim Sąd I instancji przyjął, że niezależnie

od umowy prorogacyjnej, w sprawie zachodziła jurysdykcja sądów słowackich,

z uwagi na miejsce zdarzenia wywołującego szkodę (art. 5 pkt 3 Rozporządzenia Bruksela I), nadto zarzucił:

5. dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych tj. przyjęcia, że zdarzeniem wywołującym szkodę było utrudnienie powodowi dostępu

do rynku słowackiego, podczas gdy zdarzeniem, które doprowadziło do powstania po stronie powoda szkody było złożenie powodowi oświadczenia o potrąceniu wierzytelności powoda z tytułu dokonanej na rzecz strony pozwanej sprzedaży produktów z nienależnie naliczonymi przez stronę pozwaną opłatami (tj. dotarcie do powoda oświadczenia o potrąceniu),

co niewątpliwie nastąpiło na terenie Polski, w związku z czym w sprawie zachodzi jurysdykcja krajowa na podstawie art. 5 pkt 3 Rozporządzenia Bruksela I, a nie jurysdykcja sądów słowackich,

6. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 5 pkt 3 Rozporządzenia Bruksela I poprzez jego niewłaściwą wykładnię i pominięcie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE „miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę”, należy rozumieć w ten sposób, że obejmuje ono swoim zakresem zarówno miejsce wystąpienia samej szkody, jak również miejsce zdarzenia będącego przyczyną tej szkody, wobec czego pozew może zostać skierowany przeciwko pozwanemu według wyboru powoda do sądu jednego z tych miejsc, zaś miejscem powstania szkody w niniejszej sprawie (w postaci utraconych korzyści) po stronie powoda jest miejsce prowadzenia rachunku bankowego powoda (W.), a w konsekwencji nawet gdyby zdarzenie szkodzące miało miejsce na terytorium

Słowacji, jurysdykcja sądów polskich oraz właściwość Sądu Okręgowego we Wrocławiu byłaby uzasadniona w świetle przedmiotowego przepisu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku strony pozwanej o odrzucenie pozwu z dnia 18 lipca 2014 r., zgodnie z dyspozycją art. 222 k.p.c.,
2. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Strona pozwana w odpowiedzi na zażalenie wniosła o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1099 § 1 k.p.c. brak jurysdykcji krajowej sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. W razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej sąd odrzuca pozew lub wnioski, z zastrzeżeniem art. 1104 § 2 lub art. 1105 § 6. W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie reguły ustalania jurysdykcji sądów państw członkowskich UE określone w Rady (WE) nr 44/1001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, z uwagi na to, że pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w 2014r., a stosowanie rozporządzenia, na które powoływał się pozwany (nr 2015/2012 Bruksela I bis), zaczynało się od dnia 10.01.2015r. (dla spraw wszczętych po tej dacie). Nie zmienia to jednak istotnie sprawy, ponieważ przepisy obu rozporządzeń w zakresie umowy jurysdykcyjnej nie różnią się istotnie. I tak, przepis art. 23 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I (rozporządzenia nr 44/2001) stanowi, że jeżeli strony, z których przynajmniej jedna ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego powinny rozstrzygać spór już wynikły albo spór przyszły mogący wynikać z określonego stosunku prawnego, to sąd lub sądy tego państwa członkowskiego mają jurysdykcję, o ile strony nie uzgodniły czego innego.

Tak określona jurysdykcja jest jurysdykcją wyłączną, o ile strony nie uzgodniły inaczej (zd. 2).

W rozpoznawanej sprawie strony zawarły umowę prorogacyjną w pkt 24.7 Warunków Zakupu, określając w niej, że wszystkie umowy podlegają prawu słowackiemu, jak również ustalając wyłączną jurysdykcję sądów słowackich. Rozstrzygnięcia wymaga kwestia, czy wyłączna jurysdykcja sądów słowackich wynikająca z zawartej przez strony umowy prorogacyjnej odnosi się również do dochodzonego przez powoda roszczenia o zapłatę, wywodzonego z czynu nieuczciwej konkurencji z art. 18 ust. 1 pkt 4-5 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k., tj. deliktu polegającego na utrudnianiu innym przedsiębiorcom dostępu do rynku przez pobieranie innych niż marża handlowa opłat za przyjęcie towaru do sprzedaży (tzw. opłat półkowych).

Wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, należy podzielić argumentację strony powodowej przedstawioną w zażaleniu, zgodnie z którą klauzula prorogacyjna przewidziana w Warunkach Zakupu (Conditions of purchase) nie obejmuje swoim zakresem odrębnego stosunku umownego, wynikającego z Umowy dotyczącej Warunków 2011/12 (Terms Agreement 2011/12 – Central Europe), na podstawie której pobierane były sporne opłaty. W konsekwencji nie można przyjąć, że sprawa, w której powód żąda zwrotu równowartości pobranych opłat jako bezpodstawnie uzyskanej korzyści, podlega właściwości sądu słowackiego zgodnie z przedmiotową klauzulą prorogacyjną.

Sąd I instancji dokonał wadliwej wykładni umowy prorogacyjnej stron, co stanowi naruszenie art. 65 k.c. Jak zaznaczono, podstawą roszczeń deliktowych, z którymi wystąpił powód, opartych na art. 18 ust. 1 pkt 4-5 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.k., jest Umowa dotycząca Warunków 2011/12, w której brak klauzuli dotyczącej jurysdykcji.

W umowie tej powód zobowiązał się do zapłaty na rzecz pozwanej spółki opłat z tytułu usług marketingowych oraz promocyjnych. Odrębny stosunek umowny wynika natomiast z Warunków zakupu, stanowiących ogólną regulację zasad sprzedaży i dostarczania przez powoda nabywanych przez pozwaną spółkę produktów – będących rodzajem wzorca umownego. W okolicznościach sprawy należy zatem stwierdzić, że przewidziana w dokumencie Warunków zakupu klauzula prorogacyjna nie ma zastosowania do Umowy dotyczącej warunków 2011/12.

W tym stanie rzeczy podstawą określenia jurysdykcji jest art. 5 pkt 2 Rozporządzenia 44/2001, regulujący jurysdykcję szczególną w sprawach deliktowych. Przepis ten stanowi, że osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – przed sądy miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę. Wskazana tu została nie tylko jurysdykcja sądu, ale również właściwość miejscowa (właściwy jest w tym przypadku sąd, w okręgu którego nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę). W okolicznościach sprawy przyjąć należy, że miejscem wyrządzenia szkody, do którego odnosi się łącznik przewidziany w cytowanym przepisie, jest miejsce prowadzenia rachunku bankowego powoda, na którym odnotowana została szkoda. W sprawie zachodzi zatem jurysdykcja sądów polskich, a sądem właściwym jest Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Podkreślenia wymaga przy tym, że żądanie pozwu dotyczy zapłaty z tytułu wyrządzonej czynem niedozwolonym szkody pierwotnej. Zgodnie z interpretacją przyjmowaną przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości (obecnie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej) na gruncie art. 5 pkt 3 Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. Urz. UE. L 12 z 16 stycznia 2001 r., s. 1-23, z późn. zm.), miejscem zdarzenia wywołującego szkodę nie jest miejsce, w którym poszkodowany poniósł szkodę majątkową następującą względem szkody pierwotnej, która została spowodowana i zaistniała w innym państwie członkowskim (zob. wyrok ETS z 19 września 1995 r., C-364/93, Zb.Orz. 1995, s. 2719; wyrok ETS z 27 października 1998 r., C-51/97, Zb.Orz. 1998, s. 6511).

Przedstawionej powyższej oceny nie podważa przytoczona przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia argumentacja, poparta orzecznictwem Sądu Najwyższego, zgodnie z którą delikt polegający na pobraniu innych niż marża handlowa opłata za przyjęcie towaru do sprzedaży zawsze wiąże się z realizacją umowy, na mocy której dostawca jest zobowiązany do uiszczenia opłaty na rzecz pozwanego. Kluczowe znaczenie dla ustalenia jurysdykcji w rozpoznawanej sprawie ma bowiem fakt, że podnoszony przez stronę powodową zarzut popełnienia deliktu ma podstawę w umowie, która nie została objęta uzgodnioną przez strony jurysdykcją wyłączną sądów słowackich.

Tym samym należy ocenić, że w sprawie nie zaistniały przesłanki odrzucenia pozwu przez Sąd pierwszoinstancyjny z powodu stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej.

W świetle przytoczonych powyżej okoliczności orzeczono jak na wstępie (art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

(...)

Mw